

[Økonomiministeren.]

har fundet udtryk i den økonomiske politik, som vi har ønsket at føre fra regeringens side, og som vi i et vist omfang har fået tilslutning til fra det flertal, som står bagved augustforliget.

Jeg vil gerne gøre to bemærkninger yderligere. Den ene er den, at jeg med stigende undren har hørt hr. Wilhjelm forklare, at handelsministeriet har foretaget nogle beregninger over produktivitetstal. Første gang jeg hørte det, må jeg indrømme, da undrede jeg mig lidt over det. Nu skete det lige på en tid, hvor vi havde så meget andet at tage os til, så jeg fik ikke undersøgt det med det samme, men hr. Wilhjelm var så elskværdig at oplyse mig om, at det fremgik af en publikation, en intern publikation, som handelsministeriet udsender en gang om måneden, og det var i dette tilfælde oktober måned.

Jeg har nu fået slået efter, og dette omhyggeligt gennemarbejdede materiale, som hr. Wilhjelm påberåber sig, at handelsministeriet skulle have udarbejdet, er en gengivelse af en artikel i *Finanstidende* fra august måned. Jeg ved ikke, hvor ofte hr. Wilhjelm i øvrigt anvender *Finanstidende* som grundlag for sine saglige indlæg. I mange henseender er det skam et udmærket blad, men det plejer jo ikke i udpræget grad at stå hr. Wilhjelm nær, og jeg har ikke ved tidligere lejligheder hørt ham anføre det som den dybeste kilde til sagskundskab. Hr. Wilhjelm skal altså ikke fremtidig fortælle, at det er handelsministeriet, der har foretaget nogle omhyggelige undersøgelser og er nået frem til det resultat.

I øvrigt ved jeg ikke, hvor meget man kan lægge i de beregninger, som *Finanstidende* har foretaget. Jeg tør skam ikke klandre dets saglige og videnskabeligt korrekte indhold, og jeg forstår, at det gør hr. Wilhjelm heller ikke. Dér er det måske af interesse at oplyse, at blandt det udsnit af lande, som *Finanstidende* har arbejdet med, og hvis tal *Finanstidende* har bearbejdet, er det således, at hvis man tager lønudgiften pr. enhed, altså tager hensyn til produktivitetstigningen – og jeg vil gerne sige til hr. Wilhjelm, at efter det, jeg har set i *Finanstidende*, er det en produktivitetstigning, som overhovedet ikke medtager spørgsmålet om, hvilken kapitalindsats der ligger bagved produktivitetstigningen, overhovedet ikke – og måler det i en ensartet valuta, sådan som hr. Wilhjelm gør, så viser tallene, at for 1973-75

er der kun tre lande, der har haft en højere stigning i lønudgiften pr. enhed end Danmark af de lande, der er omfattet af undersøgelsen. Det er Japan, det er Frankrig, og det er Italien. Alle de øvrige lande – og det er dem, vi først og fremmest konkurrerer med – har haft en mindre stigning. Hvis man tager tallene for perioden 1968-73, skal man blandt de lande, der har haft en større stigning end Danmark, lægge Vesttyskland til de tre.

Nu kan jeg ikke huske det, men jeg mener, at det økonomiske råd, hvis beregninger jeg i øvrigt ikke skal kommentere, beregnede perioden fra 1963 frem til 1974, altså en anden periode end den, hr. Wilhjelm foretager sammenligningerne med. Jeg synes altså nok, det er et meget spinkelt grundlag, hr. Wilhjelm drager sine slutninger på, delvis urigtigt, delvis forkert sammenlignet, delvis bygget på undersøgelser, som jeg i hvert fald ikke har nogen mulighed for at kontrollere rigtigheden af, og det undergraver uægtelig værdien af de øvrige sandhedsbetragtninger, hr. Wilhjelm måtte anstille omkring økonomiske spørgsmål.

Men så vil jeg gerne gøre én afsluttende bemærkning, og det er den, at man siger så ofte – nu hørte vi jo også hr. Bay sige det, og andre har sagt det – at vi kan jo bare sørge for, at staten sætter folk i arbejde. Vi kan bare sørge for at bruge arbejdsløshedsunderstøttelsen som et supplement til lønnen f. eks., eller vi kan gøre det ene eller det andet, hvorved vi forøger beskæftigelsesmængden i det danske samfund. Man overser det, som er det aldeles afgørende for Danmark, at det, der sætter grænsen for vores beskæftigelsesudvidelse, er vores valutariske hensyn. Jeg ved godt, at finansministeren nu er blevet skældt lidt ud, fordi han ville anføre den argumentation. Da jeg mener, der er tilstrækkeligt at sige for finansministeren i den efterfølgende debat, skal jeg gerne påtage mig at sige lidt om dette spørgsmål.

Man må virkelig gøre sig klart, at når Danmark kører med et betalingsbalanceunderskud af den størrelse, som vi har, så betyder det, at når man forøger indkomsterne i Danmark, vil en del af denne indkomstforøgelse afsætte sig i en større import. Hvor meget kan ingen vide på forhånd. Det, vi oplevede med momsnedsettelsen i vinteren 1975-76, var en overraskende stor importvirkning, i hvert fald for os, og jeg tror for de fleste. Men en vis portion af en indkomstudvidelse afsætter sig i forøget import.